

CERTA INCERTESA

Un relat de: [Espiral](#)

A vegades no sé qui sóc quan dic jo sóc
i miro el got buit buscant una resposta
Al fons sempre balla solitària la mateixa llàgrima
la mateixa flor es dessagna al meu jardí interior
i tornen les mateixes petjades d'antics dolors.
Perquè els hiverns són molt llargs i molt freds
i el temps es mou tant i tant ràpid
que és massa fàcil emmalaltir de nostàlgia.

A vegades no sé qui sóc quan dic jo sóc
i en somnis volo cap als dies radiants de primavera
així el sol em desfà el somriure
i esquerda els dubtes de marbre i pedra.
Quan em desperto al meu llit un matí de desembre
encara tinc el gust de maig a entre les dents
i tinc ganes de cridar als quatre vents
que la vida és bonica al capdavall.

A vegades no sé qui sóc quan dic jo sóc
i sento que camino a un compàs diferent del món
diferent al ball de la pluja o l'eco de les onades
I per això escric, per ordenar-me per dins
i així sentir que encaixo per fora
perquè les paraules passegin al meu ritme
fidels i guies com el gos d'un cec
i siguin l'oxigen d'una rutina que flueix.

A vegades no sé qui sóc quan dic jo sóc
però sé que hi ha riures que poden amb qualsevol obstacle
mirades d'il·lusió que li tornen al gris els colors.
Sé que res seria més fàcil si fóssim tan lliures
i tan ignorants i tan transparents i tant simples
Si visquéssim en un món de dues dimensions
com el nen del record que ahir era present
i avui s'amaga rere el mirall de l'habitació

Fa temps que no sé qui sóc quan dic jo sóc
però sé que estic en el camí adequat
i amb això de moment ja en tinc prou
Sé que no cal saber molt per sobreviure
no cal anar molt lluny per descobrir
que no hi ha cap secret per ser feliç;
només saber-te en el moment exacte
trobar-te sempre en el lloc precís.